

V KAŽDEJ ROZPRÁVKE SA UKRÝVA NOČNÁ MORA

Vražda morskej panny

**RYDAHL
A KAZINSKI**

NEOBYČAJNÝ
HISTORICKÝ TRILER

Ljndeni

Vražda morskej panny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

A. J. Kazinski & Thomas Rydahl
Vražda morskej panny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

Vražda morskej panny

RYDAHL A KAZINSKI

V r a ž d a
m o r s k e j
p a n n y

Ljndeni

H. Ch. Andersen si písal po celý svoj dospelý život denník. Zapisoval si takmer každý deň od roku tisícosemstodvadsaťpäť do svojej smrti o päťdesiat rokov neskôr.

Chýba v ňom len poldruha roka.

Keď sa v roku tisícosemstotridsaťštyri vrátil domov z Talianska, chudobný ako kostolná myš, zo dňa na deň si prestal písať denník.

Nikto nepozná dôvod.

1. část

×

13. – 18. septembra 1834

1. kapitola

On nie je normálny. Normálny muž z nej ihneď strhne šaty. Normálny muž ju ťahá sem a tam. Normálny muž si rozopne nohavice a nechá ju nazrieť do tmy v očakávaní, že ju ten pohľad nadchne. Normálny muž je unavený, opitý a taký úbohý, že ju ani nevidí, nevie, že sa volá Anna, nevie, že má šesťročnú dcérku Marienku, ktorú vo vedľajšej izbe stráži jej teta. Normálny muž v nej nevidí nič viac než vlhkú štrbinu.

Lenže tento zákazník nie je normálny.

Vôbec sa nevyzliekol, ani ju len nepostrčil, nič jej neukázal v nohavičiach. Nie je bohatý, ale ani chudobný, možno je študent, básnik, hoci toho veľa nenahovorí. Prezradil jej len svoje priezvisko, Andersen. Aj dnes večer je veľmi galantný a pekne vonia. Od posledného stretnutia si zapustil strnisko, robí ho mužnejším, ale Anna sa neodváža upozorniť ho na to. Vyzerá na tridsať, možno trošku starší, ťažko povedať. Sadol si na lavicu pri stene, vytiahol nožnice a farebný papier. Chce len toto, dívať sa na ňu a vystrihovať z papiera jej obrysy. Občas sa na ňu pozrie veľkými očami, úkosom, zahanbene, potom rýchlo sklopí zrak k nožniciam a papieru. Práca ho celkom pohltila, drobné ústrižky padajú na zem, keď strihá. Nožnice sa vrtia, zahryzávajú sa do papiera spôsobom, aký Anna nezažila ani u strýka, ktorý bol krajčír. Obdivuje ho, ako nachádza krásu a všetko ostatné necháva zmiznúť. Zostáva len papierová verzia Anny s rozpustenými vlasmi a krivkami krajšími než skutočnosť. Všetko ška-

redé zmizlo, všetci zákazníci, ktorí zanechali stopy v jej očiach, vo vyrazenom zube a drobných vráskach trápenia na čele, starosti o Marienku, ako sa jej bude vodiť, či jej bude schopná dať lepší život, než je ten jej.

Niekedy ju Andersen predsa o čosi požiada. Môžete vystrieť chrbát a načiahnuť sa rukami k stropu? Zdvihli by ste mi nohu ako balerína? A ona poslúchne. Alebo sa o to pokúsi. Za peniaze od neho by urobila čokoľvek. A on nechce, aby si vyzliekla spodničku, netúži vidieť jej lono, len prsia, krivky. Ponúkla sa mu, že si vyzlečie aj posledný, rozhodujúci kus odevu. Ale nie, rozhodne nie. Annina mladšia sestra Molly tvrdí, že nie je normálny. *Nemôžeš predsa veriť chlapovi, ktorý nepije a nespáva so ženami*, presviedčala ju. *Na oplátku môžeš veriť, že muž, ktorý pije a spáva so ženami, ti jedného dňa ublíži. Takí sú všetci muži.*

Anna sa načiahne, vypne hrud', ruky si položí na úzke boky. Andersen zdvihne zrak, skúmavo sa zadíva na jej biele prsia.

Z ulice sa ozýva hlas strážnika. Je deväť hodín a všetko je v poriadku. Vždy ten istý strážnik, každý má na starosť svoju časť mesta. A v úzkych uličkách treba neustále strážnika, ktorý sa neváha zapojiť do bitky, zložiť opitého námorníka, odtiahnuť jednonohého zlodeja na strážnicu, nastoliť poriadok v chaose.

„Au,“ zjojkne Andersen a pokrčí prst, krv mu kvapká na dlážku.

„Pomôžem vám,“ ponúkne sa Anna a načiahne sa k nemu.

Vydesene sa na ňu pozrie, prst si vloží do úst, aby z neho vysal krv. „Nedotýkajte sa ma,“ odsekne.

„Ale veď krvácate.“

„Musím ísť, je už veľa, priveľa hodín,“ povie. Tvári sa nešťastne ako dieťa.

„Za rodinou?“ spýta sa ho. Rýchlo sa oblečie, predstavuje si vysokého štíhleho muža, jeho pôvabnú bledú ženu s dieťaťom na každom prsníku.

Andersen neodpovie, mlčky vstane a odloží svoj výstrižok do čierneho koženého fascikla. Kučery sa mu takmer dotýkajú stropu, taký je vysoký, s dlhými rukami vyzerá skoro ako opica zo zábavného parku.

„Odmena za váš čas,“ povie a vtisne jej do dlane mincu, zjaví sa na nej aj kvapka krvi. „A za vašu dôvernosť,“ dodá.

Prikývne mu, ale cíti, že by mala peniaze odmietnuť. „Môžem sa pozrieť?“ spýta sa a prekvapí tým samu seba. Nikdy o nič zákazníkov neprosí.

Zaskočí aj Andersena, vydesí ho. „Pozrieť?“

„Na seba,“ dodá a kývne k jeho koženému fasciklu, ktorý zviaza dlhými prstami ako dravec pazúrimi korisť.

„Nabudúce, nabudúce. Nie som spokojný, ešte nie,“ odvetí Andersen. „No nejde o vás, nie o vás, o mňa ide.“

Otvorí dvere a zadíva sa do chodby. Ako väčšina z jej klientov ani on nechce stretnúť iných návštevníkov nevestinca. Rýchlo ju pozdraví, nemá vysoký klobúk, aký nosia vznešení páni, len o číslo menšiu čiapku z čierneho hodvábu. Isto si ju kúpil v cudzine, možno vo Francúzsku. Anna si matne pamätá francúzskeho klienta, už odvtedy uplynuli roky, nosil rovnakú pokrývku hlavy a platil ošúchanými francúzskymi bankovkami.

Andersen sa skloní pod zárubňu a zmizne. Zvuky čižiem na drevenej podlahe stíchnu.

Anne je ľahko na srdci, štíhly básnik bol jej posledný zákazník. Môže ísť k Molly. A k spiacej Marienke.

Oblečie si šaty a pozbiera útržky papiera. Ležia rozptýlené ako veľké snehové vločky, tam spozná jeden prsník, tu nohu. Andersen sa dlho hľadal. Niekoľkokrát sa vracal na začiatok. Anna si ukryje mincu do vrecka a predstaví si šesťšilingovú polievku zo zelenej kapusty s kúskami soleného mäsa na rohu ulice.

Ktosi zaklope na dvere. Na ten zvuk si nikdy nezvykne, zvuk nového zákazníka, nových odporností, mužov strkajúcich jej

prsty do nemožných otvorov, umývajúcich sa jej močom, túžiacich po tom, aby ich švihala po zadku opaskom. Väčšina klientov ju osloví spoza dverí menom, no teraz je vonku ticho. Možno sa vrátil básnik, možno si niečo zabudol.

„Ste to vy, pán Andersen?“

Nijaká odpoveď. Len ďalšie klopanie, rytmus nepredvídateľného. Priloží si ucho k dverám, niekoho počuje. Mohla by neotvoriť, mohla by povedať, že nadnes už skončila.

No klopanie znamená peniaze. A tie potrebujú na kúpu hostinca. Anna a Molly si chcú kúpiť Judášovu dieru, hodinu chôdze od západnej mestskej brány. Nie je to najelegantnejší hostinec široko-ďaleko, ale jazdci sa tam často zastavujú a má dobrú povest', lebo bývalý majiteľ nikdy nikoho neodmietol. Nech tam chcel prespať ktokoľvek, nech by prišiel aj sám Judáš, zradca Božieho syna, ponúkol by mu slamenú posteľ a krčah piva, ak by hosť našiel vo vrecku peknú mincu. Je to okrem toho jediný hostinec, ktorý si Anna a Molly môžu dovoliť, ženám nie je dovolené vlastniť taký majetok, no majiteľ prejavil vôľu napísať zmluvu na ich zosnulého otca. Už mu zložili zálohu sto ríšskych toliarov, polrok na ňu šetrili, Anna aj Molly prijali každého, kto im zaklopal na dvere. Okrem pár výnimiek.

Musí otvoriť.

Vo svetle olejovej lampy zavesenej pod stropom vidí mladú ženu, pekne odetú, s elegantnou šatkou a plavými vlasmi. Nepatrí k ľuďom, akí sem zvyknú chodiť. Ani náhodou. Možno zabúdila. Možno hľadá svojho muža. Možno je to manželka pána Andersena. A má on vôbec nejakú?

„Pomôžem?“ spýta sa Anna.

„Dovolíte, pani Hansenová?“ spýta sa potichu žena a kývne do Anninej kutice.

Žena je pekná, vyzerá ako Parížanka. A Anna by sa radšej vyhla rozhovoru na chodbe, kde ich bude každý počuť. Najmä

Sofia, alebo Sofajka, ako ju volajú vojaci, má takú núdzu o klientov, že jej nezostáva nič iné len ležať a načúvať. Anna otvorí dvere a pustí ženu ďalej.

Tá rýchlo vklzne do izby. Poobzerá sa okolo seba, prejde k oknu, napraví závesy, hoci sú už zatiahnuté. Na nervózných klientov je Anna zvyknutá. Majú strach, že ich uvidia v nevestinci.

„Hľadáte spoločnosť? Žiaľ, mám už len štvrthodinku.“ Anna sa oprie o dvere. Párkrát do roka k nej zájde aj žena. Nebráni sa im. Krajšie voňajú. A sú menej otravné. No tiež sa hanbia, hoci chcú len objasť, pár dotykov, možno trochu poštekliť, kým muži sú spravidla bez hanby, hluční a brutálni, ako podráždené prasa pred zakáľáčkou.

Žena sa uchýli do tmy za lojovou sviecou. Zašepká: „Ukážete mi vaše prsia.“

Anna nie je hlúpa. „Osem šilingov.“

„Dám vám päť ríšskych toliarov,“ šepká ďalej žena.

Päť ríšskych toliarov. Celý majetok. Takto by urobili poriadny krok k ďalšej splátke hostinca.

„Nechcem, aby ste mi roztrhli blúzku,“ vydýchne Anna pri spomienke na nedávny prípad, keď si bohatý klient myslel, že mu je vydaná napospas.

„Toho sa nemusíte obávať.“

Anna si uvoľní korzet a vyslobodí si prsia. Žena sa na ňu pozerie. Odmeria si ju, jej pás a najmä poprsie, ako keď mäsiar premeriava kravské vemenó na trhu s dobytkom.

„Podte so mnou do koča, čaká ma za rohom.“

„Nemôžem ísť. Mrzí ma to, pani. Je nes...“

Žena sa malíčkóm dotkne jej pier. „Mám tam pre vás peniaze.“

„Nieкто na mňa čaká.“ Anna nehovorí také veci, ale žena by ju azda mala pochopiť.

„Zaplatím vám viac, ak pôjdete so mnou,“ ukáže jej skutočnú bankovku. Ešte nikdy nedostala zaplatené v bankovkách, s vý-

nimkou jedného Francúza. „Bude vaša, ak pôjdete so mnou,“ zašepká žena, hlas v uchu, celkom blízko, teplý. Anna má chuť nechať sa zlákať, peniaze sa im zídu. Zadíva sa k sestrinej izbe, kde spí Marienka a Molly ju stráži. Anna a Molly si navzájom sľúbili, že v nijakom prípade nepôjdu s klientom na ulicu. Nikdy. Tam sa neviestkam dejú hrozné veci a strážnici ani polícia im nepomôžu. Zabitie prostitútky sa netrestá. Tu v dome dávajú na seba ženy pozor. Volanie o pomoc vždy nájde pozorné uši.

„Žiaľ,“ zašepká Anna. „Nemôžem. Nesmiem.“

Žena podráždene odvráti tvár. „Tak pokračujte,“ kývne na An-nine prsia.

Anna si otvorí korzet a spustí spodničku na dlážku. Sadne si na posteľ, ako to má rada väčšina mužov. Zľahka rozťahne nohy a prsia si podvihne rukami, aby sa naklonili k sebe ako dvaja opilci na ceste domov.

Žena si sadne, hánkami začne hladkať Annu po ľavom prsníku. „Aké staré sú vaše prsia?“

Najprv tým Annu zmätie. Majú prsia iný vek než zvyšok tela, ktorého sú súčasťou? Hoci, zjavia sa predsa neskôr, dá sa povedať, že sú naozaj mladšie než telo, tak to žena myslí?

„Mám dvadsaťosem,“ odvetí Anna a rozhodne sa neodpočítavať dvanásť a pol roka, aby tak spresnila vek svojich prs.

Žena si stiahne šatku, upraví si vlasy a chvíľu sa prehrabáva v taške.

„Máte rada voňavky? Táto by sa vám páčila?“

Podá Anne svoju šatku a kývne hlavou. Neponúka ju, ona to žiada. *Musíte* privoňať. Šatka vonia slabo, sladko aj kyslo, ako med zmiešaný s čímisi odporným, možno s veľrybím tukom.

„Zvláštna vôňa,“ prizná Anna.

„Ja ju volám anjelský dych. Je od čiernych divochov v Západnej Indii.“

Anna zaborí nos do šatky.

„Neviem...”

Žena ju chytí za zátylok a pritisne jej šatku k tvári. Prečo je tá voňavka taká dôležitá? Anna lapá po dychu a cíti, ako jej do pľúc vlieza celé mravenisko.

Chce zakričať na Molly, chce privolať ostatné dievčatá, nech príde ktokoľvek, no potom sa udeje niečo zvláštne, zrazu neovláda svoje telo ani hlas.

Ženina tvár zhasne ako knôť dohorievajúcej sviečky.

2. kapitola

„Už prišla mamička?“ spýta sa rozospatá Marienka.

Volajú ju Marienka, lebo je malá aj na svoj vek. Zle sa stravuje a nízku postavu zdedila po otcovi, ktorý už nie je súčasťou Anninho a Marienkinho života. A aj preto, že v nevestinci sa nachádza iná, staršia Marie, odporná mrcha.

„O chvíľu príde,“ odvetí Molly a počuje strážnika. Takže je desať. Anna mala už dávno skončiť. Odkedy zložili zálohu za Judášovu dieru, začala prijímať viac klientov. Aj Molly by sa mala pridať, hoci Anna trvá na tom, že to nepotrebujú. Anna tvrdí, že Molly práca ubližuje viac než jej. *Staršie sestry zvládnu viac*, vraví. Molly dobre vie, že Anna klame. Okrem toho sa Anna musí starať o Marienku. Molly bude musieť viac pracovať. Od zajtra. Zajtra si do izby pustí jedného či dvoch mužov navyše, zamuruje si dušu kdesi hlboko, kam oni nedosiahnu. Inak sa odtiaľto s Annou a Marienkou nedostanú, neuniknú z nevestinca s maštalou na poschodí, z večného smradu lajen, biedy a zvratkov.

„Teta?“

Molly sa zadíva na dievča. Marienka už sedí v posteli.

„Áno?“

„A teraz mi povedz úprimne,“ povie dieťa s pohľadom, ktorý pichá Molly kdesi hlboko v srdci.

„Úprimne odpoviem, čestné slovo. A potom budeš úprimne spať.“

Marienka si pripravuje otázku, chvíľu to trvá, Molly sleduje, ako jej malá hlávka bojuje pri hľadaní tých správnych slov. Vy-užije čas, aby si prstami rozplietla zmotané vlasy. Predstavujú jej najsilnejšiu zbraň na mužov, ale ťažko sa krotia. Uviaže si uzol nad zátylkom a prestrčí cezeň dlhú ihlicu. Dostala ju od Anny, ktorej ju zas daroval čínsky námorník s problémami na intímnych miestach. Anna nechcela prijať peniaze, keďže mu neposlúžila, a Číňan jej namiesto toho venoval túto ihlicu, je dlhá a plochá ako čepeľ noža, a červená a čierna ako uniformy vojakov. Anna vyhlásila, že ihlica možno raz zachráni Molly život. Prostitútka pracuje nahá a nemá sa čím brániť, no Molly takto vo vlasoch vždy skrýva prekvapenie, je to jej šabľa, ako prízvukovala Anna.

„Tak sa pýtaj, dievča moje,“ vyzve ju Molly. „Nech môžeš spať.“

„A odpovieš úprimne?“ Marienka sa na ňu skepticky pozrie.

„Áno, úprimne. A rýchlo.“

„Sú princezné? Také naozajstné?“

Molly sa usmeje, sadne si na kraj postele, slama ju škriabe na zadku. Odhrnie Marienke vlasy z čela, pokúša sa zastrčiť jej plavé kučierky za malé ušká. Trápi ju, že Marienka ešte nevidela mesto. Držia ju zatvorenú v dome alebo vo dvore, v posledných rokoch kráľ tvrdo zasahuje proti deťom prostitútok. Len za posledný mesiac vzali Karen dvoch chlapcov, Molly si pamätá, ako Karen kričala a vrhala sa na kráľových vojakov, aby jej vrátili deti. Teraz ich vraj poslali preč z mesta, údajne do rodín na vidieku, tam využívajú takéto deti namiesto sluhov.

„Áno, Marienka, princezné existujú. A teraz spi.“

„A ty si ich už videla?“

„Videla,“ odvetí Molly. A neklame. Videla, ako kone ťahajú ulicou jeden zo zlatých zámockých kočov a vzadu za bielou záclonkou zbadala tvár, oči sa prekvapene dívali na Molly. Naozaj sa dá žiť takto biedne? To čítala z očí princeznej. Nie, najradšej by odpovedala. Nedá sa. No tak to chodí, keď je človek chudobný

a zaľúbi sa do nesprávneho človeka. Lúbiť je nebezpečné. Molly to vie. Chcela by to zašepkať Marienke. Aby to vedela tiež. A dávala na seba pozor. Treba si dávať pozor na mužov. Muži sú nebezpeční, najnebezpečnejší na svete, zaľúbiš sa a opustia ťa, ako opustili Molly. A potom môžeš aj ty len opustiť svoju dedinu. Nikto ťa nechce použitú a špinavú. Zrazu si zaujímavá len pre námorníkov a vojakov prechádzajúcich tvojou štvrťou, pre šarlatánov a pirátov so zvonivými mincami vo vreckách, zakoktaných čudákov so zhnitými zubami a študentov s chorými fantáziami. Pre ľudí ako je ten básnik, ktorého Molly pred chvíľou videla zakrádať sa k Anne, ten Andersen. Vystríhala sestru, nech si naňho dáva pozor. Takí muži sú najnebezpečnejší. Pamätá si chlapca z Odinovej zátoky, začal rezaním zvierat, potom si vymyslel lámanie krídel drozdom. A jedného dňa ho chytili za to, že zbil dievča zo susedného mesta, zmlátil ho ako žito, zlomil mu ruku. Taký je určite aj ten básnik. Zatiaľ mu stačí vystrihovať si z papiera. No čoskoro, o mesiac alebo pri najbližšom splne, bude chcieť viac, tak to chodí. Požiadal aj Molly, aby mu stála za model jeho zvláštnym papierovým strihaniciam, stroho ho odbila. Neznáša takýchto ľudí, radšej stráviť čas s prízemným idiotom než nafúkaným umelcom.

Molly pomôže Marienke so zvyškami teplého piva. Dievča ho pije od hladu. V dedine mohli piť vodu, tu to nejde, tu všetci, deti aj dospelí, pijú mlieko s pálenkou a zvetrané pivo.

„Dobrá noc, dievčatko.“

Molly sleduje, ako dievča vylieza na slamený matrac ako vychudnuté vtáča. Je príliš chudá. Musia vypadnúť z tejto diery. Ak – alebo keď – budú mať vlastný hostinec, zostanú im peniaze aj na mäso v polievke. A nemusia sa potom už báť kráľových vojakov a ukrývať Marienku do debny pod posteľou ako bábiku.

V tej chvíli sa ozve strážnik. Je jedenásť hodín, všade vládne pokoj. Prekričí nepokojne erdžiaceho koňa a pripitého Otta, kto-